Zaterdag 27 April 1946 — DAGBLAD — 63ste Jaargang No. 4796

# AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2,50 gld.; en het buitenland 3 gld.

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog
[illegible] 1556. Postbus 80, Willemstad.
Redactie-adres Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad; tel. 38.

# Duitse Bisschoppen veroordelen Geallieerde Bezettingspolitiek.

## ...igheidsraad stelt stemming over Spaanse quaestie weer uit.

## ...uwe status voor Ruhr- en Rijnland zal in Parijs besproken worden.

### ...RDERLIJKE BRIEF VAN DUITSE BISSCHOPPEN.

Naar vernomen wordt is een ...derlijke brief van de R.K. Bisschoppen van Westelijk Duitsland in de Noordamerikaanse ...e ingetrokken op verzoek van ... militaire bestuursautoriteiten, ...e zeiden, dat de brief opwekt ... gebelgdheid, onrust en mogelijk zelfs opstand. De brief oefende ...erpe critiek op de Geallieerde ...zettingspolitiek. Hij zou door ... Katholieke priesters in de ...itse, Franse en Noordamerikaanse zones — uitgezonderd ...eren — zijn voorgelezen op ...smaandag. De Noordamerika... vernamen van de brief op ...szaterdag. De autoriteiten van ... militair gezag bespraken hem ... verschillende bisschoppen die ...emden om de priesters op te ...gen de brief niet voor te lezen ... de kansel. Volgens de mili... autoriteiten zou de brief schadelijk en fnuikend voor de Geallieerden" zijn.

De brief vergeleek de denazificatie van Duitsland met een nachtmerrie". De felste critiek was gericht op — wat de bisschoppen noemden — de „walgelijke maatregelen in het Oosten van Duitsland". De bisschoppen ...gden over de massa-verhuizingen van Duitsers, de onteigening van landgoederen en de opsluiting in concentratiekampen van krijgsgevangenen, „die als slaven dwangarbeid moeten verrichten".

Het voorlezen van de brief werd niet ontmoedigd in de Britse zone „omdat het onmogelijk is zich in te laten met de vrijheid van de Kerk", zeide een officier van het Britse Militair Gezag. Hij zeide dat de brief niet speciaal gericht was tegen de Britse politiek, doch tegen de viermogendhedenraad in Berlijn. De Raad — zo zeide hij — zal Joseph Kardiaal Frings van Keulen verantwoordelijk houden voor de brief (Wiesbaden, (AP) 26.4).

### WAT RADIO-VATICAAN ZEGT.

De radio van het Vaticaan zeide dat volgens een niet genoemden ooggetuige vijftig Duitsers per week sterven in de kampen in de Russische zone van Oostelijk Duitsland, terwijl 5½ millioen refugié's een „ontzaggelijk vreselijk lijden" ondergaan in de zone. Het verslag van den ooggetuige zeide, dat de kinderen eronder lijden en dat meisjes en vrouwen op wrede wijze worden verkracht (Londen, (AP) 27.4).

### DE CONFERENTIE IN PARIJS.

De Ministers van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, Groot Brittannië, Rusland en de Verenigde Staten vervolgden hun besprekingen in Parijs terwijl berichten de ronde deden volgens welke de Russen elke Noordamerikaanse poging zouden tegengaan om de Oostenrijkse situatie te bespreken.

Een Noordamerikaanse zegsman bevestigde, dat de Russen er de eerste dag tegen waren om de Oostenrijkse quaestie op de agenda te plaatsen. De Russen maakten echter geen tegenwerpingen tegen de bespreking der Franse eisen voor de afscheiding van het Ruhrgebied en het Rijnland van Duitsland. Volgens diplomatieke kringen zou Bevin hebben voorgesteld om vertegenwoordigers van België en Nederland toe te laten tot de conferentie wanneer de quaesties van het Ruhrgebied en het Rijnland zouden worden besproken. De Verenigde Staten zijn hier niet tegen doch het Russische standpunt is onbekend. (Parijs, (AP) 26.4).

### NIEUW AUSTRALISCH VOORSTEL.

De Australische afgevaardigde W. R. Hodgson diende een nieuwe resolutie in bij de Veiligheidsraad waarbij een subcomité van vijf werd voorgesteld om een onderzoek in te stellen in de Spaanse quaestie en verslag uit te brengen aan de Raad. Hodgson deelde aan de Raad mede, dat hij geslaagd was in zijn pogingen om tot een compromis te komen met den Fransen afgevaardigde Henri Bonnet en den Poolsen afgevaardigde Oscar Lange. Gromyko bleef zich echter verzetten tegen het voorstel en Hodgson trok daarom zijn voorstel in om tot stemming over te gaan. De voorzetting van de zaak werd uitgesteld tot Maandagmiddag en Hodgson hoopt dat de Russische afgevaardigde tijdens het weekeinde zijn standpunt zal wijzigen zodat de Raad eensgezind kan optreden in deze quaestie. (New York, (AP) 27.4).

### NATIONALISATIE BANK VAN ALGIERS.

De Franse wetgevende vergadering stemde voor de nationalisatie van de Bank van Algiers en twee andere koloniale banken met 451 tegen 60. (Parijs, (AP) 26.4).

### COMMUNISTEN IN HARBIN?

De communistische strijdkrachten hebben vermoedelijk Harbin bezet, doch door de ontwrichting der verkeersmiddelen is de juiste toestand niet bekend. Het Centrale Chinese nieuwsagentschap zeide, dat de verbindingen tussen Moekden en Harbin verbroken zijn zodat het onmogelijk is te weten te komen of de laatste Sovjeteenheden Harbin hebben verlaten gelijk voorgenomen was.

Vroegere berichten die door het nieuwsblad „Takangpao" van Nanking werden ontvangen, zeiden dat de Sovjets begonnen waren met de terugtrekking van hun achterhoede uit Harbin. (Nanking, (AP) 26.4).

### MOUNTBATTEN PRAAT MET SJAHRIR.

Mountbatten en Sjahrir zouden Donderdag mondeling zijn overeengekomen om alles in het werk te stellen teneinde in de toekomst gewapende conflicten te vermijden tussen Indonesiërs en geallieerde troepen. Ook werd de levensmiddelentoestand besproken; er zou genoeg voedsel voorhanden zijn; de besprekingen hebben zich niet beperkt tot politieke aangelegenheden. Mountbatten vertrekt naar Bandoeng en dan naar Sumatra teneinde daar de situatie in ogenschouw te nemen.

### EEUWENOUDE DEMOCRATISCHE GEEST.

Op een persconferentie in Den Haag verklaarden de Indonesische afgevaardigden Soedarsono en Soewandi, dat de bevolking van Java en Sumatra zonder enige twijfel de republiek steunt en dat te veel aandacht wordt besteed aan de berichten van de Nederlandse Indische Regerings Voorlichtingsdienst. Ook in de buitendistricten hebben geregeld schermutselingen plaats en ook daar wordt de republiek gesteund. Zij noemden het dwaas de Indonesiërs voor fascisten te laten doorgaan daar er reeds een eeuwenoude democratische geest heerst in Nederlands Indië, waar geen enkele rassendiscriminatie is.

De republikeinen wensen de volledige erkenning van de Indonesische natie, die haar eigen zaken zal hebben te behartigen en zelf bepalen met welke landen men al dan niet wil samenwerken.

### WAT GAAN WIJ DOEN?

Op een vergadering van de Partij van de Arbeid verklaarde Prof. Logemann, dat het Nederlandse volk het Indonesische nationalisme moet begrijpen.

De toekomst van beide volken vraagt samenwerking. Wij kunnen niet terugkeren naar de koloniale politiek van de 19e eeuw. De tijd van het Koloniale Rijk is voorbij. Indië vraagt hulp, maar geen overheersing en een vrij land moet binnen het Koninkrijk gevormd worden. Wij staan nu voor de vraag: Wat gaan wij doen?

Voor deze vraag staan wij allen; nu wij weer engszins hersteld zijn van de oorlogswonden, kunnen wij niet langer afhangen van onze geallieerden. Wij hebben wel eens critiek uitgebracht op hetgeen zij hebben gedaan, maar wij moeten toch op prijs stellen, wat zij voor ons hebben gedaan.

### AMIR ZOCHT TOEVLUCHT.

Amir, die beschouwd wordt als de kern van de republikeinse beweging op Sumatra, heeft zijn toevlucht moeten nemen tot het Rapwi-kamp „Polonia", omdat de republikeinen niet meer in staat zijn de toestand te controleren.

Langs de Oostkust is de macht in handen van ongedisciplineerde benden, bestaande uit Pemoedas en communisten, die moordend en plunderend door het land trekken. De Gouverneur Hassan zit opgesloten in Fort de Kock; de communisten beletten hem weer te keren naar Medan (Aneta).

### AMIR WORDT BESCHERMD.

Uit bevoegde bron wordt vernomen dat de Indonesische vicegouverneur van Sumatra Amir met zijn gezin in een Rapwikamp is ondergebracht, waar hij door de geallieerden beschermd wordt.

### HEVIGE SCHERMUTSELINGEN.

De Voorlichtingsdienst van het Nederlands Indische leger deelt mede, dat Donderdag hevige schermutselingen plaats hadden tussen patrouilles en terroristen in de Tjakoeng-kampong ten Oosten van Klender; de terroristen die afgeslagen werden, lieten 27 doden achter. Acht zijn gevangen genomen.

Van Nederlandse zijde was er één gewonde. In het gebied van Bandoeng is een Nederlandse soldaat gedood. In de Poentjakpas, aan de weg Buitenzorg — Bandoeng, heeft de Tri zeven terroristen gearresteerd (Aneta).

### HET INDONESISCHE VRAAGSTUK.

Het Indonesische vraagstuk zal tegen het einde van de volgende week in de Tweede Kamer besproken worden. Waarschijnlijk zal de parlementaire commissie Van Poll voor de bespreking een voorlopig verslag aan de Tweede Kamer voorleggen (Aneta).

### CHINESE BEZORGDHEID.

Afschriften van een petitie, die getekend is door het Chinese lid van de Volksraad Kan zijn naar de voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer gezonden; in deze petitie, die aan de Koningin is gericht, wordt grote bezorgdheid uitgedrukt over het lot van de twee millioen Chinezen in Nederlands Indië, die zwaar onder de huidige omstandigheden te lijden hebben. De petitie werd ook door „Het Dagblad" afgedrukt.

### ONMIDDELLIJK TERUGTREKKEN.

De Californische volksvertegenwoordiger Ellis A. Patterson, heeft in de Volksvertegenwoordiging gevraagd, dat alle Britse en Nederlandse troepen onmiddellijk uit Nederlands Indië worden teruggetrokken (Aneta).

### UIT ELKAAR GEDREVEN.

Nederlands Indische soldaten hebben Vrijdag een concentratie van terroristen nabij Buitenzorg aangevallen en uiteengedreven. 19 Terroristen zijn gedood en 150 gevangen genomen. Een Nederlandse soldaat werd licht gewond.

### VLOOTBASIS TE HOLLANDIA.

De Nederlanders betalen 2.000.000 Australische ponden voor de Noordamerikaanse vlootbasis Hollandia (Nieuw Guinea). Zij krijgen daarvoor werfruimte voor zeven vrachtschepen, duizenden tonnen machines (grotendeels gloednieuw), tientallen boordevolle entrepôts, en een weelderig ingerichte officieren-club plus hoofdkwartier, met linnengoed en aardewerk compleet. Zij hopen weldra over scheepsruimte te beschikken om het grootste deel van de aankoop naar Batavia over te brengen („Times").

## het nieuws van vandaag

De Duitse bisschoppen hebben een herderlijke brief gericht tot de gelovigen, waarin zij scherpe critiek oefenen op de politiek van de Geallieerde bezetting. Vooral zijn de bisschoppen niet te spreken over de maatregelen, die in het Oosten van Duitsland, waar de Russische zone ligt, worden getroffen. Doch ook op de handelingen van de andere bezetters heeft men het een en ander aan te merken.

Het schijnt nu dat de Noordamerikaanse autoriteiten verschillende bisschoppen hebben gevraagd de brief niet voor te doen lezen en dat deze daarmede hebben ingestemd. In de Britse zone werd echter niets gedaan om voorlezing van de brief te ontmoedigen, omdat men daar terecht van mening is, dat men zich niet kan inlaten met de vrijheid van de Kerk. Hoe het in de Franse en Russische zones gegaan is, wordt niet gemeld, doch in de Russische zone zal er wel niets van gekomen zijn.

De Kerk heeft hiermede weer getoond, dat zij geen onderscheid maakt tussen de landen wanneer het heil van de bevolking ermede gemoeid is. Men veroordeelt mishandeling van weerlozen, ongeacht of de nazies daaraan schuldig zijn of de Geallieerden. Want tijdens de oorlog hebben de Duitse Bisschoppen evengoed gewaarschuwd tegen de gevaren van het nazisme en het optreden van de overheid gelaakt. De Geallieerden zullen nu moeten tonen, dat zij niet als de Duitsers te werk gaan, die de critiek op hun beleid in de bezette gebieden zullen verbieden.

In de Veiligheidsraad der Verenigde Landen heeft Australië een enigszins gewijzigd voorstel inzake de Spaanse quaestie gedaan, doch de stemming werd uitgesteld toen bleek, dat Ruslands Gromyko er nog niet voor te vinden was. Men hoopt nu dat Gromyko tijdens het weekeinde orders uit Moskou zal krijgen om zich bij het standpunt der overige landen aan te sluiten. In Parijs worden de besprekingen tussen de Ministers voortgezet en men zegt, dat besloten zou zijn ook over de eventuele afscheiding van het Ruhrgebied en het Rijnland van Duitsland te spreken. Bevin wil vertegenwoordigers van Nederland en België daarbij toelaten, doch het is nog niet bekend of hierover een beslissing is genomen.



# Inconstitutionele Grondwetswijziging voorzien. Drie Kamers naast elkaar.

Bij de vele curieuze berichten die ons uit het moederland bereiken was het nieuws, dat er een mogelijkheid bestaat een bizondere Kamer samen te stellen met beslissingsrecht over de grondwetsherzieningen, zeker wel het schokkendst. Na alle berichten over zwendel en corruptie, de terzijdestelling van wetten en het gemanoeuvreer met de volksvertegenwoordiging wel het meest schokkende. Thans heeft men dus het plan om ook de hele grondwet maar op zij te zetten.

De zaak van de grondwetsherziening is reeds lang hangende. Gingen er vóór de oorlog al stemmen op ter zake van enkele bepalingen een wijziging door te voeren, de oorlog zelf veranderde de situatie zo radicaal dat ieder het over de noodzaak ener herziening eens is.

Na de bevrijding zat men met verschillende moeilijkheden, waaruit in September verleden jaar het gezuiverde Parlement te voorschijn kwam. Dit had maar zeer beperkte bevoegdheden en aanvankelijk onthield de Regering aan dit zg. parlement de bemoeiingen met de grondwet. Daar was veel voor te zeggen, want een volksvertegenwoordiging welker mandaat verlopen is, welker leden door de geheel gewijzigde omstandigheden voor een belangrijk deel tot een conservatieve oude garde zijn gaan behoren, uit welker midden door de regering een aantal is weggezuiverd enz., kan men moeilijk de aangewezen instantie noemen om een zo belangrijk iets als een grondwetsherziening te behandelen.

Zelfs in normale tijden heeft de wetgever alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen om overhaast, die schaadt, te voorkomen.

De normale gang van zaken bij een grondwetsherziening moet stug zijn. Over het algemeen meent men dat Frankrijk wat dit betreft te snel te werk gaat. Sedert de Franse revolutie heeft men daar al dertien grondwetten gehad. De veertiende is aanhangig. Dat het verschil bij ons meer schijn dan werkelijkheid is, blijkt uit de elf grondwetten, die wij in een zelfde tijdsverloop hebben gehad. Wij staan voor de twaalfde, dus weinig minder dan Frankrijk.

Onze tijd is met „veranderingen" wel vertrouwd; er moet veel veranderd worden: instellingen, mentaliteit, personen en zoveel meer. Meegesleept door de vaart der volken staat ook onze Nederlandse Grondwet onder de werking van het „anders-complex". In haar oorsprong en wezen echter, zoals gezegd, is een Grondwet van „anders" niet gediend.

De bedoeling van een grondwet is juist, dat wijzigingen niet al te gemakkelijk moeten worden gemaakt. Een grondwet is geen gewone wet, zij bedoelt een rots te zijn in de branding van het politieke leven. Een toevallige meerderheid in de Staten-Generaal kan zo maar niet van ons Koninkrijk een Republiek maken, de Volksvertegenwoordiging afschaffen, de rechten van den mens opzij schuiven, de rechterlijke macht haar onafhankelijkheid ontnemen, het Koninkrijk ontbinden, de provincies en gemeenten liquideren, de positie der overzeese gebiedsdelen vaststellen, en zo kunt ge doorgaan. Veranderingen van bepalingen der Grondwet zijn dan ook onderworpen aan een bizondere procedure. De waan van de dag mag de fundamenten van het gemenebest niet opblazen als ware de Staat een bunker van den vijand midden op de openbare weg. Herziening van de grondwet dient welovervogen te geschieden, met overleg, wijsheid en voorzichtigheid.

Vandaar dat in Hoofdstuk XIII van onze grondwet is bepaald, dat niet de Regering en niet de Staten-Generaal zonder meer een grondwetsherziening aanhangig kunnen maken, maar dat een wet verklaren moet dat er grond bestaat om een concreet voorstel in overweging te nemen.

Na afkondiging van deze wet worden de beide Kamers ontbonden. Er moeten dus verkiezingen worden gehouden. De nieuwe Kamers overwegen dat voorstel en kunnen niet dan met twee derde der uitgebrachte stemmen de voorgestelde veranderingen aannemen.

Het goede gebruik wil bovendien, dat de Regering, een wetsvoorstel een voorbereiding door een commissie doet voorafgaan.

Onze strakke en stijve Grondwet verhindert derhalve welbewust snelle wijziging in het staatkundig bestel van ons land. In dit verband behoeft het geen betoog, dat verandering van de procedure der grondwetsherziening zeer ernstige gevolgen kan hebben. Het is van belang daarop de aandacht te vestigen nu de daartoe ingestelde Kamercommissie — dus de commissie uit het noodparlement welks bevoegdheden inzake deze ten minste dubieus zijn — het voornemen heeft bekendgemaakt om een bizondere Kamer van 100 leden samen te stellen — gekozen door de leden van de Tweede Kamer uit hetzelfde noodparlement —, die met 3/5 van de stemmen beslissingen moet nemen over de aan te brengen wijzigingen in de grondwet, aldus ons Aneta-bericht van jongstleden Donderdag.

Wij komen dus voor de situatie te staan, dat wij drie naast elkander staande Kamers krijgen. Dat de bevoegdheden van alle drie Kamers in de lucht hangen is nog tot daaraan toe, maar onze grondwet kent geen drie Kamers. Zij kent wel een procedure voor grondwetsherziening en daar ieder het erover eens is, dat de Grondwet herzien moet worden, is de enige oplossing, dat men de grondwettelijke wijze volgt. Dat wil zeggen: overgaat tot verkiezing van een behoorlijke Staten-generaal, niet die van 1940.

Dat men die nieuwe, aan de huidige verhoudingen beantwoordende Volksvertegenwoordiging — een naam die op de Staten-generaal van 1940 evenmin van toepassing is als op de Staten van ons eigen gebiedsdeel — een wet laat maken, waarin verklaard wordt dat er grond bestaat om een concreet voorstel in overweging te nemen. Dat men daarna de Staten-generaal ontbindt en nieuwe verkiezing uitschrijft. Dat vertraagt de zaak wel enigszins, maar zo eist het de grondwet. Wil men bij deze grondwetswijziging tevens de procedure voor een volgende grondwetsherziening veranderen, men doe het, maar thans past ons dat ons aan de wet te houden. Waar is het einde, als men bij een zo belangrijk iets als de grondwetsherziening gelegenheidswetten gaat maken? Gaat men van de wet niet een aanfluiting maken, als men er een gelegenheidsarrangement van maakt?

Er zijn inderdaad verschillende, radicale grondwetswijzigingen nodig. Die moeten er evenwel komen op de daartoe aangewezen manier. Wij, in een overzees gebiedsdeel dat bij de komende grondwetsherziening die immers vooral de structuur des Koninkrijks zal raken betrokken zijn, wensen deze structuur niet te zien vastgesteld bij een gelegenheidsarrangement, maar bij of op de wettige wijze tot stand gekomen grondwet. Anders hangt alles in de lucht.

### COMMUNIQUÉ VAN VRIJDAG.

Het communiqué van Vrijdag luidt:

Een Brits Indische compagnie werd van vier kanten met mortieren en geweren beschoten; er werden geen verliezen geleden. Ghurka's zijn nabij Zembang een uur blootgesteld geweest aan machinegeweer- en mortiervuur; ook hier zijn geen verliezen geleden. Door ontploffingen is de watertoevoer van Noord-Bandoeng verwoest. Voor de rest is het kalm in deze sector en vrouwen en kinderen keren weer naar hun woningen. In het Zuiden van Bandoeng is een Nederlandse legerwagen door een landmijn vernield. Hier is het vuur geopend op de extremisten; een Nederlander is gewond.

Te Soerabaia naderden met machinegeweren gewapende extremisten de stellingen van Nederlandse mariniers; zij werden uiteengedreven. Tweehonderd Japanners zijn van Buitenzorg naar Batavia overgebracht.

# Interkerkelijk Overleg in Nederland.

door

F. J. de Fraiture

Nijmegen.

**Steun en uitkomst voor velen.**

In de laatste periode der Duitse bezetting heeft zich in Noord-Nederland een Interkerkelijk overleg gevormd, waarin de katholieke en protestantse geestelijken samenwerkten om zoveel mogelijk aan de verdrukte, geterroriseerde en hongerende bevolking hulp te bieden.

In hoofdzaak had dit plaats door de verstrekking van voedsel aan armen en ouden van dagen en door uitzending van kinderen uit de dichtbevolkte centra in het Westen, waar de nood uiteraard het grootste was, naar plattelandsgemeenten in het Oosten en Noord-Oosten, waar het hoogst nodige om in leven te blijven nog niet ontbrak en steeds nog wel hulpvaardige mensen te vinden waren, die uit eigen mond wilden sparen hun toch ook karige rantsoenen om anderen van den hongerdood te redden. Een gedeelte van Limburg, Brabant en een klein stukje van Gelderland (Nijmegen) waren toen al bevrijd, doch uit de frontstreken evacueerden de Duitsers de bevolking en daarbij leerden ook deze mensen het werk van het „IKO", zoals Inter-Kerkelijk-Overleg kortweg werd genoemd, kennen. Ook onder deze évacuees — ballingen zou eigenlijk een beter woord zijn — hoofdzakelijk afkomstig uit Noord-Limburg, de Betuwe en de Veluwezoom, waren het weer de geestelijken, die in hoofdzaak het contact onderhielden; zij kenden de noden en hadden het vertrouwen.

Zodoende lag het, na het einde van de oorlog, bij de terugkeer der ballingen naar hun geplunderde, verwoeste en gehavende bezit, voor de hand, dat ook in deze streken een Interkerkelijk overleg gepleegd werd omtrent de snelst mogelijke hulpverlening aan alle getroffenen.

In elk dorp werd een bureau van het „Iko" opgericht, terwijl hetgeen centraal geregeld diende te worden, op een centraal streekbureau werd afgewerkt. Tevens werden zowel van Katholieke als van Nederlandse Hervormde zijde verscheidene groepen dames uit andere streken bereid gevonden om te komen helpen in de ontwrichte gezinnen. Het „Iko" bood aan om alle door Militair Gezag gekochte goederen over te nemen en gratis te distribueren onder de teruggekeerde bevolking, die letterlijk alles ontbeerde. Het Militair Gezag ging door met het aankopen van goederen en het „Iko" ging door met verdelen. Zo werd de eerste en ergste nood geleningd.

Later zijn Centrale Herstelstichtingen gevormd, die dit werk overnamen en uitbreidden, doch het „Iko" bleef ook hiervan deel uitmaken en zijn aandeel in het werk verrichten.

Zo wordt het „Iko"-werk, uit nood en steeds geheel belangeloos verricht, nu in vredestijd nog steeds voortgezet tot waarachtig heil van ons getroffen volk.

# CURAÇAO

## VLUCHTELINGEN NAAR DE WEST.

De Nederlandse afvaardiging bij het vluchtelingen-comité van de Verenigde Landen, verklaarde Vrijdag te Londen, dat Nederlands West-Indië de gelegenheid biedt aan vele duizenden vluchtelingen om zich daar te vestigen. Mogelijk zal dit Nederlands voorstel in een onder-commissie verder besproken worden (Aneta).

[Wij vermoeden dat hier met West-Indië — zoals wel vaker in de terminologie van Nederlandse instellingen die met het bestaan van Curaçao niet op de hoogte zijn — Suriname bedoeld is. — Red.]

## STATENLEDEN NAAR SURINAME.

Morgenochtend zal een commissie uit de Staten van Curaçao, instede van — zoals een nieuw college zou sieren — zich te gaan vergewissen van brandende problemen op de verschillende eilanden, naar Paramaribo reizen teneinde daar de Staten van Suriname op de hoogte te brengen van wat er tot dusver door de Curaçaose Staten over het onderwerp autonomie is gesproken; bovendien wil men van de Surinaamse Staten vernemen wat er te dezer zaken in Suriname omgaat.

De commissie bestaat uit de heren: Dr. Moises F. da Costa Gomez, voorzitter; William Rufus Plantz van de Bovenwinden, Frederik J. Q. Kwartsz van Aruba, Dr. Hendrik P. „Goengoe") Maal van Curaçao en Dr. Richard J. Wix van Suriname.

## VIERDE LEZING DA COSTA GOMEZ.

Gisteravond heeft Mr. Dr. Moises F. da Costa Gomez de vierde lezing gehouden in de serie over de status van Curaçao in het verband van het nieuwe Koninkrijk. De doctor gaf in deze lezing vooral zijn eigen meningen te kennen over de structuur van de nieuw te vormen staats- en rechtsgemeenschap Curaçao en de verhouding ervan ten opzichte van het koninkrijk.

Het koninkrijk zag hij als een eenheidsstaat waarin de vier delen — Nederland, Indonesië, Suriname en de Nederlandse Antillen — gelijkgerechtigd zullen zijn. Een Dominion status achtte hij niet van toepassing mogelijk op Curaçao. Dominion status is een Britse uitvinding en wordt bovendien niet aan alle gebieden in het Britse imperium toegekend, doch slechts aan die volken welke een zekere overeenkomst vertonen met het Britse. Aan zulk een discriminatie heeft Nederland zich nooit schuldig gemaakt en zal het ook nooit doen.

Dr. da Costa Gomez onderwierp de regeringsverklaring van 11 Februari jl. aan een nadere bespreking, vooral waar deze doelde op de centrale organen van het koninkrijk waarin de verschillende gebiedsdelen vertegenwoordigd zullen zijn.

Curaçao of — volgens een nieuwe naam — Nederlandse Antillen (instemmend geknik van toehoorder Henny Eman) zal volledige autonomie moeten krijgen waarbij de Gouverneur zal optreden als de vertegenwoordiger van de Kroon en bekleed zal zijn met een vetorecht in uitzonderlijke gevallen. Het Algemeen Bestuur van de Nederlandse Antillen zal volgens da Costa Gomez moeten bestaan uit een college van vijf personen, gekozen door de algemene volksvertegenwoordiging, bestaande uit vijf afgevaardigden van Curaçao, vijf van Aruba, twee van Bonaire, en één van elk der Bovenwindse eilanden.

Het bestuur zal zodanig gedecentraliseerd moeten worden, dat elk land zijn volksvertegenwoordiging zal krijgen en een bestuurder die rechtstreeks door de bevolking gekozen wordt. Men zal hier een eigen rechterlijke macht moeten krijgen met een Kantongerecht voor kleine zaken, een Rechtbank voor ernstiger zaken, een Hof van Appèl en een Hof van Cassatie.

De spreker is van mening, dat de Staatsregeling voor de Nederlandse Antillen zal moeten worden samengesteld door een eigen gekozen Constituante binnen de bepalingen die door de grondwet voor het koninkrijk worden gesteld.

Door Voorzitter Jossy Capriles van „Unitas" daartoe in de gelegenheid gesteld werden door vele aanwezigen vragen gesteld, die uitvoerig door Dr. da Costa Gomez werden beantwoord. Hierbij bleek dat hij de Nederlande Antillen economische betrekkingen wil doen onderhouden met de omliggende landen door zogenaamde handelscommissarissen.

Mochten daarbij diplomatieke verwikkelingen komen kijken dan zal de behandeling daarvan naar de centrale organen van het koninkrijk moeten worden verwezen.

De spreker wees er ook op dat de „door hem voorgestelde status van de Nederlandse Antillen de beste is gezien het feit, dat de Curaçaose bevolking vele Nederlandse karaktertrekken heeft overgenomen.

Hij heeft nooit een Curaçaoënaar ernstig horen voorstellen om de band met Nederland te verbreken en hoe vreemd het ook klinkt is de anti-macambageest bij sommigen er juist een bewijs van hoe Nederlands men is. Want de Nederlanders zijn van huis uit democratisch. Dat Curaçao ondanks zijn-koloniale status zulk een welvaart en vooruitgang op sociaal gebied heeft weten te bereiken, is slechts daaraan te danken, Nu moeten wij echter komen tot de „happy ending" die door Hare Majesteit de Koningin in vooruitzicht is gesteld omdat wij met ons Nederlands karakter niet kunnen inzien hoe elk gemeente in Nederland zelfbestuur kan hebben en wij niet.

Als besluit van de avond deelde de spreker mede, dat een grondwet voor Curaçao, door hem ontworpen, voor de belangstellenden verkrijgbaar zal zijn (bij den Heer Jossy Capriles). Men kan dit ontwerp bestuderen en op een nader te bepalen dag is de doctor bereid vragen daarover te beantwoorden en eventueel in debat te treden.

## HET HAVENPROBLEEM.

De vooruitzichten in het havenprobleem zijn iets beter geworden, hoewel er nog geen volledige oplossing is. Gisteren hebben de arbeiders bij de „Ocean Strength" Royal Mail, Muskus) doorgewerkt tot 21 uur doch bij de „Philips Wouwerman" die ernaast ligt weigerden de arbeiders nog steeds om te werken. Evenmin wilden zij na 16 uur voortgaan met het lossen van de „Philisopher" (Harrison Line, Maduro) of de schepen van de K.N.S.M.

Gisterenmorgen werd een bespreking gehouden ten kantore van den Procureur-Generaal en als gevolg daarvan hebben enkele leden van de commissie, die indertijd door de arbeiders zelf benoemd werden om hun belangen voor te staan bij de arbitrage-commissie, de arbeiders toegesproken.

Dit werd hedenmorgen herhaald, doch er is nog niets dat erop wijst, dat men aan deze oproep gehoor zal geven.

Naar wij vernemen zou de Procureur Generaal ook aan de arbeiders hebben doen weten, dat hij heden nog antwoord moest hebben van hen of zij zouden gaan werken omdat hij anders in het belang van Curaçao genoopt zou zijn ingrijpende maatregelen te nemen (er wordt gesproken van de invoer van buitenlandse arbeiders).

Tot het ogenblik waarop wij dit schrijven hebben de arbeiders niet geantwoord, doch de firma Muskus hoopt, dat ook vandaag weer zal worden doorgewerkt bij de „Ocean Strength". 's Zaterdags houdt men om 12 uur op met werken, doch de firma Muskus schijnt erin geslaagd te zijn de arbeiders te overreden om door te werken tot 16 uur, terwijl men hoopt nadien enkele nachtploegen te zullen krijgen. Of ook bij de „Philips Wouwerman" zal worden doorgewerkt valt te bezien. De firma Muskus zal in ieder geval trachten ook daar enkele ploegen aan het werk te krijgen.

Over het algemeen — zo wordt ons medegedeeld — zou een deel van de havenarbeiders weer willen werken, doch een ander deel voelt er niet vóór en daarom blijven de anderen solidair met hen.

## ADRES AAN DE STATEN.

Het Bestuur van de Sint Aloysius Kring heeft zich in een brief tot de commissie uit de Staten gewend, die morgen naar Suriname gaat. In deze brief worden verschillende verlangens kenbaar gemaakt.

De brief luidde als volgt:
Aan de Heren Statenleden
Commissie naar het Gebiedsdeel Suriname.

Mijne Heren,

Ondergetekenden, bestuursleden van de Surinaamse Katholieke Kring „Sint Aloysius", goedgekeurd bij G.B. dd. 10 Augustus 1939 No. 4727, nemen de vrijheid het volgende adres tot U te richten in verband met Uw voorgenomen reis naar het Gebiedsdeel Suriname.

Bovengenoemd bestuur zou gaarne de volgende punten in Uw aandacht willen aanbevelen:

1) Economische samenwerking tussen de beide Gebiedsdelen.
2) Preferentie van Surinaamse goederen op de Curaçaose markt.
3) Faciliteiten voor den Surinamer, die naar Curaçao wenst te emigreren.
4) Een Arbeidsbeurs in Suriname, waar de aanvragen van Curaçao worden bekend gemaakt.
5) Een Instituut tot contrôle op de outilage van de export.
6) Bevordering van de woningbouw op Curaçao voor den Surinaamsen werknemer.
7) Bevordering van het laten uitkomen in gezinsverband.
8) Bestudering van de onderlinge verhouding der Gebiedsdelen in de nieuwe structuur van het Koninkrijk, als uitgedrukt in het antwoord van bovengenoemd Kring aan de Commissie De la Try Ellis.
9) Het oprichten van een Gouvernements-Instantie, waarbij de Surinamer op Curaçao zijn belangen kan doen behartigen.
10) Het bevorderen van de uitvoer van rijst, aardvruchten, groenten etc., naar Curaçao ten behoeve van den Surinamer.

Willemstad, 26 April 1946.
Het Bestuur van de St. Aloysius Kring
De Voorzitter: get. W. A. J. C. Pooters
De Secretaris: get. H. E. Sjak Shie
De Penningmeesteresse: get. Mej. I. B. Getrouw
De Commissarissen: get. R. de Rooy, A. C. Leuden, E. Bleau, I. Vonsee.

## CORSTEN TERUG.

Luitenant ter Zee Huug A. Corsten, chef-personeel en persofficier alhier, die Zondag jongstleden voor dienstaangelegenheden naar Paramaribo vertrok, is gisteren weer te Willemstad teruggekeerd. Hedenmorgen heeft de Heer Corsten, die zeer voldaan bleek over de Nederlandse gedachte in Suriname en de reactie aldaar op de quaestie der opheffing van de marinebasis, zijn werkzaamheden op het Bureau AMC wederom aanvaard.

## HERMAN DE MAN GARAGEHOUDER.

Naar wij in De Linie lezen is Herman de Man momenteel mededirecteur van de bekende Fordgarage Van der Meulen te Eindhoven. Mejuffrouw de Man, zijn dochter, woont bij haar vader. De zoon, die de uitmoording der familie door de Duitsers ontkwam, is op een gymnasium in Limburg en zal missionaris worden.

## DE LIJST VAN DE K.L.M.

**Curaçao — Aruba.**

**26 April:** George King, George Flamer, L. T. Meyer, Dick en Jesus Leañez; Richard Robles, Olga, Hans en Joyce Engberts; Luciano de Lima, Emerita C. en Frederick Kelly; Joseph H. Palm, Semgobind Debi Tewari, Arthur Sherkhin, José M. Debrot, L. Kersting, Pieter Wurtsz, Henry, Angela de en Roque Pietersz; Albert Dieffenthaler, David J. Cardozo, Kapt. Th. A. van Erp, Luit. Johan Daudey, F. Loenstra, J. Nagel, Viola Bonifastia, Pater Louis de Barbanson O.P., G. L. Martha, Victor Henriquez.

**27 April:** Maria de en Juan Maduro; Esperanza Farayano.

**Aruba — Curaçao.**

**26 April:** Ambrosso van der Speuy, Th. E. F. Ruiz, R. J. Vicioso, Sewgabang Tewari, David J. Cardozo, J. P. Daudey, Th. van Erp, Victor James, Julio Monte, C. Davelaar, Alfredo Pellicer, Leonarda en Gerarda Geerman; Jose en Sarah Wolfenzao; Efraim Luaa, Francisco Perez, Corrie Gordon, Alberto Lopez, Victor A. Morales, Frans J. Beers, Bruno en Gertruida E. Arends; Richard Robles, Ethel S. F. York, Victor Lloyd, J. Castaner, Georgina E. en Augusta N. Cambel; A. H. van Aerde, George King, Luciano E. Pourier, L. T. Meyer, H. F. de Jongh, Alexander William, Evangelina de Windt, George Palmer, Bettina Blair.

**Miami — Curaçao.**

**26 April:** Joseph R. Hingking.

...enis in Wording — XV.

# Tournooi der Grote Mogendheden

**...chermutselingen in de Veiligheidsraad.**

...er dan een maand verga- ...e Veiligheidsraad der Ver- ... Landen nu al in New ...nder tot overeenstemming ...gekomen over enige be- ...e quaestie of zelfs maar ...ngrijke beslissing te heb- ...omen.

...ussische inmenging inzake ...eft men niet kunnen be- ...n al beloofde Rusland ook ...aanvang dat het zijn troe- ...g zou trekken uit het land ...Mei. De Noordamerikaan- ...s heeft zich wel zeer ver- ...er de „nederlaag" die An- ...omyko zou hebben gele- ...en de quaestie op de agen- ...andhaafd werd, doch uit ...gebleken dat Rusland zich ...egen laat liggen aan de ...positie die het ondervindt ...medeleden in de Raad. Het ...ijn gang in Iran, krijgt ...meer vat op de regering ...mier Quavam, treft maat- ... om de verkiezingen voor ...uw Iraans Parlement ten ...unste te doen verlopen en ...niet veel haast om zijn ...achten terug te trekken. ...op van deze week kwamen ...rgwekkende berichten bin- ... zouden meer Russische ...achten in Azerbeidsjan ...gevoerd, terwijl onze ver- ...s als zou Moskou meer ...n van de beweging voor ...onafhankelijke Koerdische ...ek" door een Koerdisch ...ofd werden bevestigd. ...Mohammed de Koerdische ... zou niet meer zijn dan ...werktuig der Russen" en ... de Azerbeidsjaanse Pre- ...sjevari zijn orders krijgen ...n Russischen Consul Ge- ...in Tebris, aldus de verkla- ... van dezen onbekenden ...der.

... — zo moet men zich af- ...n — zullen de Verenigde ...n doen indien blijkt dat de ... na 6 Mei nog in Iran zit- ...l men dan weer een of an- ...oesje van de Sovjets aan- ...n? Of zal men het spelletje ...en en weer een periode vast ... voor de terugtrekking — ...en wel op verzoek van ...lf?

...eder geval lijkt het niet ...ijnlijk dat men een nieu- ...og zal voeren om Iran, of ...aar risqueren dat de Rus- ...n uit de Verenigde Landen ...kken. Dat zal practisch ...en dat men een vrijbrief ...an de Sovjet Unie en de ...n daarvan zouden niet te ... zijn.

... Spaanse quaestie heeft ...s afgevaardigde in de ...eidsraad zich tot nu toe ...oord verklaard met het ...sche voorstel om een sub- ...naar Spanje te zenden ...t doen van een onderzoek. ...tweemaal werd een stem- ...r het voorsel uitgesteld ...de Australische afgevaar- ...kens trachtte een kleine ...g aan te brengen in de ...en mee te krijgen. Maan- ...verder worden gesproken ...ogelijkheid bestaat dat ...o tijdens het weekeinde ...instructies uit Moskou zal ontvangen, indien blijkt dat Rusland door zijn standpunt een kwade beurt in de wereld zou maken. Deze gehele Spaanse affaire is immers niet opgezet omdat men zoveel liefde heeft met het „verdrukte Spaanse volk" doch is louter bedoeld om de invloed van het communisme en dus van Rusland in West-Europa groter te maken.

Als de Fransen met het Australische voorstel meegaan ondanks de Russische oppositie zal het een tegenslag zijn voor Gromyko.

Gaat echter ook Polen mee, dan kan men ervan op aan dat de Sovjets een slag om de arm houden, omdat de Poolse regering practisch naar de pijpen van Moskou danst. De Noordamerikaanse pers zal dan beter doen om te wachten alvorens een nieuwe „nederlaag" voor de Sovjets te zien.

**Worsteling in het Palais de Luxembourg.**

Van groter belang voor de zaak van de vrede dan de huidige besprekingen in de Veiligheidsraad wellicht is de conferentie tussen de Britse, Noordamerikaanse, Franse en Russische Ministers van Buitenlandse Zaken te Parijs. Men kan eigenlijk gerust zeggen, dat deze conferentie de belangrijkste is van alle na-oorlogse conferenties die tot nu toe gehouden zijn. Men ziet het in het feit, dat Molotov niemand minder dan Andrei Januarevitsj Visjinsky heeft meegenomen en voorts in het feit, dat de Franse coalitie-regering haar onderlinge geschillen over de ontwerpgrondwet er tijdelijk voor begraven heeft.

Want hoewel deze conferentie niet de vredesconferentie heet te zijn is het duidelijk, dat door de grote heren verschillende zaken zullen worden beslist, die voor het toekomstige Europa van grote invloed zullen zijn.

Het eerste wat sedert de samenkomst van de ministers in het Palais de Luxembourg gemeld werd, is dat Rusland heeft toegestaan, dat Frankrijk mee zal mogen praten over de verdragen voor de Balkanlanden. Hoe vreemd deze plotselinge ommekeer van het principiële Russische standpunt ook moge lijken, toch is dit niet zo. De Russen zijn er zich immers terdege van bewust, dat zij alleen steeds in de minderheid zullen zijn tegen de Noordamerikanen en Britten. De communistische invloed in de Franse politiek is duidelijk merkbaar, vooral sedert Charles de Gaulle vervangen werd door de minder krachtige figuur van Felix Gouin. Daarom kan de Franse deelneming aan het ontwerpen der vredesverdragen van groot nut blijken te zijn voor de Russen.

Het is niet te veel gezegd dat het lot van de Verenigde Landen afhankelijk is van deze conferentie. Hier zullen immers de vredesverdragen voor Italië, Hongarije, Roemenië, Bulgarije en Finland worden voorbereid, terwijl het bovendien niet onwaarschijnlijk is dat over het Ruhr-gebied en het Rijnland alsook over de onafhankelijkheid van Oostenrijk zal worden gesproken.

Op deze conferentie zal geworsteld worden tussen Groot Britannië en de Sovjet Unie om strategische posities, waarbij de grote twistappel het Middellandse Zeegebied Groot Britannië's schakel met het Verre Oosten is, doch ook een der voornaamste bolwerken van Engelands invloed in Europa en het Midden-Oosten. In dit zelfde gebied tracht de Sovjet Unie door te dringen en men zal zich herinneren dat de conferentie in de herfst van het vorig jaar te Londen wegens de meningsverschillen over dezelfde verdragen vastliep. Een lichtpunt is thans, dat men het over het Italiaans-Joegoslavische grensgeschil vrij eens schijnt te zijn geworden, al is het nog wat vroeg om te zeggen dat deze quaestie van de baan is.

Het is natuurlijk geen geheim, dat de Verenigde Staten, Groot Britannië zoveel mogelijk steunen tegen de Russen, niet alleen omdat men niets van het communisme moet hebben, doch ook omdat de Noordamerikaanse regering het Britse imperiaal systeem van belang acht voor de algemene vrede en het niet ontwricht wenst te zien.

Als bekend mag ook worden verondersteld, dat de Westelijke mogendheden het „stalen gordijn" over Europa willen doorbreken en de Balkan-landen regeringen willen geven die niet doordrenkt zijn van het communisme.

De overeenkomst, die men op de conferentie van Moskou bereikte, is van Russische zijde gesaboteerd en nooit uitgevoerd. Het valt dus sterk te betwijfelen of men er nu in zal slagen. De landen liggen te dicht bij Rusland om er de Sovjet-invloed te kunnen verdrijven.

Het is te verwachten, dat de Verenigde Staten en Groot Brittannië de Baltische staten — Estland, Letland en Littauen — als Russisch gebied zullen erkennen, hoewel zij ook zullen trachten voor deze erkenning een of andere Russische toezegging te krijgen.

Hoezeer men in Britse en Noordamerikaanse kringen ook het onrecht daarvan inziet geloven wij niet dat men een langdurig conflict met Rusland over de Baltische staten zal laten bestaan, vooral niet daar men er practisch niets aan kan doen.

Het is niet nodig al de problemen die in Europa bestaan aan een nadere bespreking te onderwerpen om aan te tonen dat de vrede die men in Europa voorbereidt nooit een ware vrede zal kunnen zijn, omdat de overwinnaars zoveel mogelijk voordelen voor zichzelf zoeken en hun niet in de eerste plaats het heil der betrokken volken voorstaat. Het is als zoekt elk der grote mogendheden in de eerste plaats haar eigen veiligheid en pas in de tweede plaats de veiligheid van de wereld, omdat men elkaar toch niet vertrouwt.



## Missie Nieuws

### ZILVEREN KLOOSTERFEEST.

Op de eerste Mei hoopt Frater M. Arnoud zijn zilveren kloosterfeest te vieren. Gedurende zestien jaren was de Jubilaris in de parochie van Pietermaai werkzaam: eerst als hoofd van de St. Jozefschool, later in dezelfde functie op het St. Albertuscollege.

De vele vrienden van den Jubilaris worde morgen, Zondag na de Hoogmis, op het St. Albertuscollege in de gelegenheid gesteld hem te feliciteren. Daar nog twee confraters van den Jubilaris op 1 Mei hier in West Indië hun zilveren feest vieren, hopen we er later nog even uitvoeriger op terug te komen.

### GOUDEN FEEST FR. ROMUALDUS.

Het gouden jubileum van de inkleding van Frater Maria Romualdus werd gisteren op het Sint Thomascollege begonnen, toen Monseigneur Verriet des morgens de Heilige Mis opdroeg in de kloosterkapel. Geruime tijd bleef de kerkvoogd daarna op het college. In de morgen bezocht de gouden jubilaris, die nog in goede gezondheid is, den bejaarden Pater Wahlen met wien hij in vroegere jaren zo lang heeft samengewerkt. In de namiddag was een receptie gearrangeerd op het St. Thomascollege, waar vele oude en jonge vrienden hun gelukwensen kwamen aanbieden aan Frater Romualdus, die wel oud van jaren, maar nog jong van geest bleek te zijn en vaak met een aardige kwinkslag stemming onder de gasten wist te brengen.



## Ons Koninkrijk

### WAT KOOS VORRINK VERKLAARDE.

Koos Vorrink verklaarde Donderdag op een partijvergadering, dat hem als voorzitter van de SDAP gevraagd was de partijorganisatie aan Meyer, den leider van het Zwarte Front, over te dragen, maar dat dit door hem was geweigerd. Hij had alleen een ontmoeting met Meyer teneinde hem deze weigering mede te delen.

### ACHTERSTAND: 300.000 WONINGEN.

**Aanbouw dit jaar: 10.000 woningen.**

Tijdens een persconferentie te Elst werd medegedeeld dat dit jaar 10.000 permanente woningen gereed moeten komen; er is in totaal een achterstand van 300.000 woningen. Deze achterstand wil men in tien jaar inhalen, zodat gemiddeld 70.000 woningen per jaar zullen moeten worden egbouwd. Voor 1 April hoopt men 700 noodwoningen gereed te hebben.

### MGR. ERAS GEOPEREERD.

Mgr. Dr. Bernard Eras is enkele weken geleden in het O.L.V. Gasthuis te Amsterdam opgenomen „tot het ondergaan van een ernstige operatie". Of deze operatie al heeft plaats gehad weten wij niet. Mgr. Eras zal 21 Augustus 70 jaar worden.

### GERBRANDY IS KLAAR.

Naar wij uit de Maasbode van 2 April vernemen, heeft de oud-ministerpresident Prof. Pieter Sj. Gerbrandy zijn nota over het regeringsbeleid in Londen voltooid. Deze zal waarschijnlijk nog deze of de andere week in druk verschijnen. Het zal een omvangrijk document worden van ongeveer 200 à 300 bladzijden druks.

### MINDER BUREAUCRATIE.

Nederlanders en Fransen hebben sedert 15 April jl. geen visum meer nodig om elkanders landen te bezoeken.

### SCHERMERHORN WIL ÉÉN FRONT.

Prof. Willem Schermerhorn heeft een beroep gedaan op de Partij van de Arbeid en de Katholieke Volkspartij om na de verkiezingen één front te vormen. Hij maakte bekend, dat de Indonesische afgevaardigden toegaven, dat zij een verkeerde indruk hadden verwekt door het te doen voorkomen, dat er spoedig een verbetering in de toestand zou intreden (Aneta).

### HAVENARBEIDERS PROTESTEREN.

450 Havenarbeiders, die bij de Maatschappij Nederland werkten, zijn Vrijdagmorgen in staking gegaan om te protesteren tegen het feit, dat niet georganiseerde zeelieden door deze maatschappij worden gebruikt in het Verre Oosten (Aneta).

### POLITIEKE VORMING DER JONGEREN.

**Een eigen organisatie binnen het kader van de R. K. Volkspartij.**

Het jongerenvraagstuk in het katholieke, politieke leven gaat thans een definitieve oplossing tegemoet. De R. K. Volkspartij wil aan het verlangen naar scholing en zelfwerkzaamheid een zo breed mogelijke gelegenheid tot ontplooiing bieden door onze jongeren, binnen het kader der Partij, een autonoom organisatieverband te geven. Via hun eigen afdeling zullen zij ook hun eigen Kringsbesturen en landelijke Jongerenraad hebben en vertegenwoordigd zijn in Partijbestuur en Partijraad.

Dit zijn de plannen zoals de Jongerencommissaris, de heer Robert, ze aan de Nederlandse katholieke pers, waaraan wij een en ander — ook op Curaçao is dit probleem urgent — ontlenen.

De heer Robert komt uit onerwijskringen, drie jaren zag hij in Buchenwalde jeugd ondergaan maar ook zich stalen. Na zijn terugkeer werd hij opgenomen in de gelukkige activiteit, die de Amsterdamse katholieke jongeren momenteel op politiek gebied ontplooien en zo werd hij de aangewezen man om ook in landelijk verband leiding te geven.

**Het werk in de afdelingen.**

De verlaging van de kiesgerechtigde leeftijd tot 23 jaar, terwijl binnen het raam der Partij reeds tot 21 jaar gegaan werd hebben de politieke jeugdvorming actueel gemaakt, dit temeer waar deze maatregelen het gevolg waren van de erkenning, dat de jeugd in de bezettingsjaren een speciaal rijpingsproces heeft doorgemaakt.

Overal in de lande worden dan nu de jongerenafdelingen gevormd, lid kan men zijn van 18 tot 25 jaar, doch ook ouderen, die zich hiertoe geroepen gevoelen, kunnen aan het scholingswerk deelnemen. Zelfstandig en in samenwerking met andere afdelingen zoekt men docenten en het is verheugend, vertelde ons de heer Robert, dat zich hiervoor ook velen uit universitaire kringen beschikbaar stellen. Verder wil men de scholen leiding geven door in brochurevorm behandelde onderwerpen, een eigen blad, gewestelijke studiedagen en kaderkampen. Het voornaamste blijft intussen de eigen activiteit van de afdeling en in Amsterdam heeft men dit al heel goed begrepen; de duizend jongeren, die zich daar georganiseerd hebben, stichtten reeds een eigen politieke bibliotheek, een documentatiearchief enz.

**Opbouw van de organisatie.**

De opbouw van de eigen organisatie kan men reeds leren kennen uit de plannen, die intussen nog de sanctie van het Partijbestuur behoeven. Het kringverband van de afdelingen zal paralel lopen met dat van in de partij bestaande kieskringen, het bestuur zal gekozen worden uit de voorzitters van de afdelingen. De voorzitters van de Kringen vormen de landelijke Jongerenraad, de voorzitter van deze Raad zou dan, zoals gezegd, in het Partijbestuur worden opgenomen, terwijl het voorts de bedoeling is, dat enkele leden met adviserende stem in de Partijraad zitting zullen hebben.

Ook in Den Haag hoopt men het politieke verband tussen onze jongeren spoedig te kunnen leggen. Hier en vooral ook landelijk, kan deze ontwikkeling veelbelovend zijn, zoals trouwens ook in de Partij zelf zich thans een verheugende bloei demonstreert. De R.K. Volkspartij is met 430.000 leden reeds groter dan ooit tevoren en het half millioen schijnt nu zelfs een bereikbare mogelijkheid te zijn.

### MONUMENT VOOR COLUMBUS.

Men zal over enige tijd het gebeente van Columbus opgraven uit zijn graf in de kathedraal van Ciudad Trujillo, waar het gebleven was doordat men per abuis het gebeente van Columbus zoon in 1898 naar Spanje heeft gebracht.

Het zal dan worden bijgezet in een enorm monument, dat in karakter en omvang aan de pyramiden van Egypte denken doet en verrijzen zal aan de kust van de Caraïbische Zee, op een eiland van de Dominicaanse republiek, tegenover Ciudad Trujillo, waar de eerste Europese nederzetting in Amerika gevestigd werd. Bovenop dit enorme bouwwerk zal een vuurtoren-licht worden geplaatst. Vijf jaar bouwen zal het monument vergen, waarvoor 21 Amerikaanse republieken 4 millioen dollar bijeen zullen brengen.

Een echt Amerikaans project, waaraan men echter al bijna honderd jaar in Amerika gedokterd heeft. Als Columbus er ook zo lang over gedaan had!

# Lentebloesem

door
GEORGE SEPPEN.

Eén April!

Wel een geslaagde Aprilgrap van de olijke oude Tante Pos, die op 1 April 1946 de amateur- en beroepsphilatelisten het hoofd op hol heeft gebracht.

Hij, die in Nederland nog niet door de postzegelhartstocht gegrepen is — en dat blijken er achteraf niet eens zo heel veel te zijn — kon de vorige week een weinig opvoedend berichtje in de krant lezen, „dat de aanvullingswaarden van de Bevrijdingsserie 1944 van Maandag af weer aan de loketten verkrijgbaar zouden worden gesteld".

Dat er ook „in beperkte hoeveelheid" aan was toegevoegd, ontgaat een sanctae simplicitati, die de niet-verzamelaar tenslotte is, natuurlijk volkomen.

Dies begaven wij ons Maandagmorgen argeloos even naar het Postkantoor om op een ordentelijk uur enige binnenlandse brieven aan het postverkeer toe te vertrouwen — zoals men dat officieel, ingevolge artikel zoveel van het Wetboek van Strafrecht, noemt.

En wel voor de aankoop van twee zegels van 7½ cent per stuk.

Normaliter is dat een quaestie van enkele minuten, want de bediening aan de loketten van de kantoren der P.T.T. is over het algemeen vlot, zakelijk, correct en vaak zelfs vriendelijk.

Op één April 1946 hebben wij over dat karweitje echter 2½ uur gedaan en het lunchuur volkomen opgeofferd. Het philatelistendom verdrong zich reeds uren voor de loketten zegelverkoop in een kennelijk nerveuze stemming en merkbare spanning. Zowel het een als het ander tengevolge van de beperkte hoeveelheid, die aangekondigd was.

Mannen, vrouwen, jongens en meisjes rijden zich tientallen meters, aaneen gewapend met catalogi, potlood-aantekeningen en smachtende gelaten naar den onverstoorbaren postambtenaar, die als maar scheurde en scheurde. Vel na vel werd verkocht ad twee gulden 62½ cent per volledige serie van 15 waarden.

Hele divisies van „soldaten in de aanval", escaders „vliegers" en een vloot van zeekastelen als de Nieuw-Amsterdam, doken op van achter het loket en angstig werden de gemoederen als er weer een vel minder was, want — de hoeveelheid was beperkt—!

Tien series van de aanvullingswaarden en hoogop twintig van de oude waarden per man, luidde het parool.

„Over een half uur is alles op", verzuchtte een jonge vrouw, die op vererend verzoek van haar echtgenoot (om van opdracht maar niet te spreken), tien series moest halen ad zes en twintig gulden en vijf en twintig cent. Ze had de baby maar alleen gelaten en het eten stond nog niet op, maar „als hij vanavond zijn zegels niet heeft is hij een hele week niet te genieten mijnheer", was het commentaar.

Een ietwat vreemde snuiter verkneuterde zich kennelijk in het blijde vooruitzicht van de hele Bevrijdingsserie en vertrouwde mij toe „Er is geld aan te verdienen hoor"!

Terwijl de rij langzaam, heel langzaam, vorderde kwamen eerst de verzoeken los om ook tien series voor een buurman te nemen, waarna een, met een dikke portefeuille voorziene, enthousiasteling — vermoedelijk een handelaar — een gulden voor de moeite bood voor de in lastgeving te verrichten aankoop ten lokette van een paar serietjes aanvullende Bevrijding 1944" (dit is vermoedelijk een vakterm).

Daar zijn wij nu maar niet ingetrapt,maar desondanks was der philatelisten — suggestie zo sterk dat de verleiding om — eenmaal aan de beurt zijnde — toch maar een paar series te nemen, niet kon worden weerstaan.

En zo plakken wij Bevrijdingen in de komende weken!

De volgende morgen was de rust weergekeerd en wij hadden een drukwerk voor den **gezaghebber van Sint Maarten.**

„Waar ligt dat mijnheer?" was de vraag van de loket-juffrouw en „Is dat een Nederlands eiland?"

Een klein en vriendelijk lesje geografie was het resultaat en de nog vriendelijker vraag onzerzijds: „U is zeker geen philatelis-te?", volgde.

„Neen", luidde het antwoord, „als ik na mijn dienst thuiskom, kan ik geen postzegels meer zien!"

— Quod erat demonstrandum, zei vroeger onze geleerde schoolmeester in de heel gewone meetkunde.

**Een zomerachtige dag.**

Vandaag was het zomer, gisteren en eergisteren ook. Wat een mooi land is Nederland dan. Tussen Den Haag en Amsterdam waren de velden, geel, rood, wit en blauw van de narcissen en crocussen in de laatste bloei en in Amsterdam kleefden hakken in het asphalt van de straat, omdat het ruim 75 graden Fahrenheit was. (De warmste Aprildag sedert 1897).

Op het terras van het Gouden Hooft op het Rembrandsplein was het tropisch in de middag zon. Men betaalt daar één zinken kwartje voor een kopje koffie en zeker driemaal zoveel aan, als maar optredende en aandringende, acrobaten en straatmuzikanten, die de economisch zijde van het lenteweer en het Carpe Diem in toepassing weten te brengen.

Er zijn deze dagen veel volle terrassen in Amsterdam, waar piepjonge studenten biertjes hijsen (ad 40 cent per stuk), heren naar dames kijken en anderen zich koesteren in de zon.

Wat een enorme invloed heeft zulk lenteweer!

Veertien dagen geleden betaalden wij zes gulden en vijftig cent voor een paar Lelietjes van Dalen en wat Fresia's, bij een netten Utrechtsen bloemist en vandaag schreeuwen de venters om het hardst op het Rokin: „Mooie Fresia, vijftig centen per bossie"!

Toen enkele weken geleden de kropsla tachtig centen deed en de spinazie een rijksdaalder per pond, werd er moord en brand geschreeuwd, maar de handel was vrij.

Nog even geduld, was het radio-advies van de waarlijk niet overbodige Regerings Voorlichtings Dienst, het komt wel in orde.

De handel bleef vrij en het is in orde gekomen. Thans doet de spinazie 19 centen het pond!

Heimelijk hopen wij, dat het den kievitseieren ook zo mag vergaan.

Bij Dikker en Thijs hebben we staan watertanden — en in het biezonder Friese lezeressen en lezers zullen dat begrijpen — want er was een schaal vol. Maar één gulden vijf en zeventig per stuk!

Hare Majesteit de Koningin heeft het eerste kievitsei ditmaal niet uit Friesland ontvangen, want een „Hollander" was de Friezen voor.

Ook de Jaarbeurs in Utrecht heeft van het weer geprofiteerd en wel in zulk een mate, dat door het bestuur werd bekend gemaakt aan het publiek om zijn belangstelling te matigen, want tenslotte is een Jaarbeurs geen tentoonstelling of een inrichting voor amusement.

De eerste Jaarbeurs na de Bevrijding telde 13.000 bezoekers op de openingsdag en het aantal neemt dagelijks toe. Maar zakelijk bezien is het een bezwaar en daarom was het nog niet zo'n gek idee geweest om, gelijk met de mannelijke Jaarbeurs, een Huisvrouwenbeurs te houden, waar de dames bevrediging hadden kunnen vinden voor haar — overigens begrijpelijke nieuwsgierigheid, waartoe zich de ware Jaarbeurs nu eenmaal niet leent.

Het „samen uit, samen thuis", zou dan tevens van volle toepassing kunnen zijn.

De 47e Jaarbeurs overtreft alle voorgangers. Aantal deelnemers is 1506 (500 moesten worden afgewezen). De totaal benutte oppervlakte bedraagt 22.237 m² (niet meer geweest dan 17.000 m² in de jaren 1938 e.v.).

En al is veel, dat wordt getoond goeddeels informatorisch bedoeld, toch biedt deze eerstelinge een veelbelovend aspect en er werd zelfs van „een stukje erfenis van Leipzig" gewaagd en misschien komen wij hierop nog terug. „Wie zee houdt, wint de reis", dat is het advies van de Koninklijke Nederlandse Jaarbeurs altijd geweest.

Het aantal buitenlandse deelnemers is 548!

| | |
|---|---|
| Groot Britannië | 175 |
| U.S.A. | 91 |
| Zwitserland | 83 |
| België | 61 |
| Frankrijk | 52 |
| Tsjechoslowakije | 47 |
| Zweden | 21 |
| Denemarken | 10 |
| Canada | 4 |
| Portugal | 2 |
| Noorwegen | 1 |
| Oostenrijk | 1. |

**Amsterdamse schoonheid herleeft!**

Voor het eerst in ons nog niet al te lange mensenleven, hebben wij in de letterlijke zin van het woord een fortuin in handen gehad.

Een handvol briljanten en ook en hoeveelheid ruwe diamant. Zo maar en zonder enige moeite.

Welk een emotie is zo'n schitterende stroom van edele glans, zo'n kleine lawine van fonkelende stenen.

In de Albert Cuypstraat in Amsterdam is de zetel van de Vakschool voor de Diamant bewerking, een instelling van den A.N.D.B. (Algemene Nederlandse Diamantbewerkers Bond) gevestigd.

Een verzoek om inlichtingen bracht ons daar en het bezoek werd een evenement.

Na de Bevrijding is men met volle kracht gestart voor opleiding van vaklieden in een industrie, waaraan de hoofdstad des lands een wereldnaam dankt.

De A.N.D.B. verloor in de bezettingstijd ongeveer twee-derde van zijn leden en de rijen der vakbekwame klovers en slijpers werden meer dan gedecimeerd.

Toch wordt er weer gewerkt en de stenen vinden wederom een bestemming in de rijke en welvarende landen die de na-oorlogse wereld telt.

Want er is vraag naar het foutloze, het onberispelijke, het magnifieke product uit Nederland, de **Amsterdam-diamond,** die elke concurrentie slaat!

Reeds vóór en ook gedurende de oorlog zijn er andere centra ontstaan en Antwerpen was een evenknie, maar het zal op de duur het vakmanschap zijn, dat in deze industrie de victorie behaalt.

Weer draaien de schijven in de Albert Cuyp en komen quota binnen uit Zuid-Afrika van ruwe diamant.

De stad, waar de Cullinan gekloofd en geslepen werd, teert niet op oude roem, maar zet een schone traditie voort en op dit punt gaan werkgevers en werknemers hand in hand.

Moge de toonaangevende en exquise hoogte, waarop de Amsterdamse Diamantindustrie zich vóór de oorlog bevond, niet alleen worden gehandhaafd in de toekomst, maar zo mogelijk nog verder worden opgevoerd.

Het doet deugd de school in de Alert Cuypstraat weer in volle bloei te zien.







## Bovenwinden

**DE VREDE OP AARDE.**

Wij lezen in de Nationale Rotterdamse Courant:

Beste Johannes,

Ge vraagt mij in uw brief, die ik gisteren ontving, waarheen ge u kunt terugtrekken, met twintig boeken en een hart vol bittere mensenmin, om de laatste jaren van uw goede en gezegende leven in rust en welbehagen door te brengen en ik antwoord u zonder dralen: pakt uw drie koffers met wat lichte kleren en gaat naar St. Maarten, dat kleine stukje Nederland van enige tientallen vierkante kilometers in een stille hoek van de grote, groene Caraïbische Zee.

Op Sint Maarten immers wonen nog geen tweeduizend goede, stille mensen; er wiegen wat palmen aan het blanke strand, er zijn beboste heuvels, bloemen geuren langs de wegen en er is een klein stadje van twee straten dat Philipsbrug heet. Het is er altijd zomer, de gezaghebber, de bovenmeester, de dominees en de pastoors, om van den énen dokter en den postdirecteur-hypotheekbewaarder- geldgaarder-kantonrechter niet eens te spreken, zijn aardige, rustige mensen. De hemel is er altijd blauw, het strand is er altijd wit, de zang van de branding is eeuwig en de vogels zingen er vele mensenlevens lang.

Er zijn aardige huizen van wit hout en rode pannen en wanneer op een Zondagmorgen in uw schommelstoel ge met een pijp en een boek op uw balcon zit, en staart naar vogels die op brede vleugels langs de blauwe hemel drijven, dan zult ge weten wat vrede-op-aarde betekent en ervaren hoe diep en goed het welbehagen in den mens kan zijn.

Enige jaren geleden — de oorlog was op zijn hevigst en de vrede op Sint Maarten op zijn heerlijkst — zat ik zo'n wit stralende Zondagmorgen op zo'n wit balcon. Ik rookte een sigaret en ik zag mijn overbuur wiegelen in zijn schommelstoel en ik groette den heer Gezaghebber, die ter kerke ging en ik luisterde naar het klepelen van de kleine kerkklokken en ik zag vogels in de hemel en een kleine, grijze ezel, die aan een hek gebonden wachtte op den baas, die bij den heer apotheker op bezoek was.

Het geurde er naar de zee en de bloemen en de Zondagmorgenkoffie. Een veldwachter drentelde langs het kleine ziekenhuis van Santa Rosa en tikte aan zijn pet voor den kleinen tweeden luitenant, die militair commandant van geheel Sint Maarten was en krijgsheer van het ganse garnizoen van wel twintig soldaten. Vóór de branding dobberde een witte boot. En het huis aan de overzij was bedolven onder vurige bougain-villias.

Beste Johannes, door de parelmoeren klaarte van de Zondagochtend, kunt ge — wanneer ge mijn raad volgt en u daar nestelen gaat en Sint Maarten, deze parel der Bovenwinde eilandjes als uw laatste woonstee kiest;door de klaarte van de Zondagochtend kunt ge, blauw en ijl, de kleine landen zien, die dan uw goede geburen worden: Sint Nevis en St. Kitts, dat vroeger St. Christophe heette en dat zijn naam gaf aan zijn grootsten zoon, den neger Henri Christophe, die de grootste en de wreedste koning van Haïti werd.

Zo kunt ge in een huis van wit hout met een rood dak, met twintig boeken, een kop koffie en wat rookgerei, de vrede, die zeldzaam en kostbaar is, genieten op uw balcon. En ervaren dat zon en zee eeuwig zijn. Dat schommelen in een krakende stoel goed is voor de ziel. Dat het wiegen van een palm aan het strand, de brede vlucht van vogels en het klein geluid van kerkklokken in de morgen grotere wijsheid zijn dan wát ook tussen een blauwe hemel en een groen eiland.

Ga naar Sint Maarten, Johannes; vind er wat ge zoekt en verwacht er, op uw houten balcon, bij koffie en stilte, op een goede morgen in niet al te verre toekomst.

Uw, u zozeer welgenegen vriend

**Cantelaer.**

## SPORT

**KATHOLIEKE SPORT CENTRALE.**

Morgenmiddag 16.15 uur Competitiewedstrijd van Union Victory Stars tegen Mobilia.



## Weelde en Armoe te Rome.

**De eerste indruk niet de juiste.**

De Romeinse correspondent van „De Maasbode" schrijft:

De eerste indruk van een Nederlander, die in Rome komt, is dat hij in een stad van weelde is aangeland. Men zou haast zeggen: alles is er vóór-oorlogs. Hij wandelt door straten, waar alle winkels boordevol zitten; staat verbaasd over het drukke autoverkeer: ziet hele rijen taxi's en rijtuigjes staan op alle pleinen en vindt in de restaurants een lange lijst van gerechten en toespijzen en wijnen, waaruit hij naar hartelust een keuze kan maken.

Maar al spoedig ervaart hij, dat deze indruk van weelde, niet de juiste was en dat hij evenmin als de meerderheid der Italianen, er geen al te druk gebruik van zal kunnen maken, omdat de prijzen ook zijn koopkracht te boven gaan, terwijl ze voor de Italianen fantastisch hoog zijn.

Van distributie kan in dit land nauwelijks worden gesproken omdat de 200 gram brood, die men per dag krijgt toegewezen zowat het enige is, waarop men ook kan rekenen. Als ze er zijn, ontvangt men ook 180 gram macaroni per dag en 200 gr. suiker en 3 decil. olie per maand. Maar verder reikt de distributie niet.

Voor wie over een ruime beurs beschikt evenwel geen nood, want alles is in de winkels te koop. Zie hier enkele prijzen: Brood (buiten de bon) 120 lire per kilo; jam 450; boter 800; aardappelen 50; rijst 140; ham 800; kaas 700; macaroni 180; varkensvlees 800. Sinaasappelen kosten hier in het land waar ze groeien 60 tot 120 lire per kilo. Op het gebied van textiel en schoenen is het even erg: een paar schoenen kost 4 tot 7 duizend lires en een herenhoed 2 tot 3 duizend; herenstof komt in de prijs van 800 tot 3000 lires per meter.

Dit geeft enig idee van de weelde, die slechts schijnbaar is; hoe zullen immers de ambtenaar en de rentenier en de gewone werkman met hun inkomen van enkele duizenden lires per maand dit alles kunnen kopen? En de vreemdeling, die naar Rome komt, doet als zij, hij loopt langs de winkels en bekijkt deze rijkdom, zonder er ooit iets van belang van te kunnen bemachtigen. Hij heeft immers zoveel andere dingen te betalen. Als hij een dragelijk pension wil hebben, kan hij 800 tot 1000 lires per dag neerleggen en een eenvoudige maaltijd in een hotel kost hem al gauw 500 lires; een klein ritje in een taxi eveneens Zodoende heeft hij na enkele dagen de indruk, dat het geld hem als water uit de handen vloeit en vraagt hij zich af, hoe die gaten te dichten waarlangs zijn bezit verdwijnt.

Wie hier in Rome er het minste van te lijden heeft? De talrijken, die in de straathandel iets verdienen. Op alle hoeken treft men ze aan en in sommige straatjes zijn er zoveel, dat men er bijna niet doorkomt. Opvallend is het grote aantal kinderen, dat sigaretten verkoopt en met luide stem „Amerikanen en Engelsen" aanprijst, of die broodjes met ham en worst verkopen. En nergens heb ik nog zoveel bedelaars ontmoet als in deze wereldstad en men kan er op aan, de meesten van hen maken goede zaken. De gewone burger daarentegen lijdt gebrek en het is te begrijpen, dat de veiligheid er niet door wordt bevorderd.

Als Nederlander vraagt men zich graag af, hoe dit alles mogelijk is. Maar de Italiaan heeft een andere aard als de Nederlander en mist het doorzicht en organisatietalent, dat bij ons alles regelt.



## UIT DE PERS

**'S WERELDS SCHOONSTE VORSTIN.**

**Hoe haar beeld geschaakt werd.**

**Weer defileert een leger.**

Meer dan 3000 jaren geleden leefde een koningin, die uitermate schoon was. Zo schoon als haar wezen was, zo schoon was haar naam. Nafretete of Nefertiti heette zij. Zij was de vrouw van Pharao Achnaton en de schoonmoeder van Koning Toetanchamen. Toen zij gestorven was, leefde haar roem vele eeuwen na haar dood, tot op heden voort. Er bestond van haar nl. een beeltenis. In natuurlijke kleuren beschilderd, betoverde het prachtig gesneden beeld van Nafretete de ogen der mensen. In Egypte stond de kop van Nafretete en trok duizenden tot zich. Haar ogen staarden als door alle tijden heen, met de geheimzinnige onbewogenheid van een sfinx, de oneindigheid in. Voor archeologen en kunstkenners bleef zij een diepe nimmer uit te putten bron van studie. Wie vóór haar trad, vergat de kleine of grote, altijd tragische worstelingen van de kinderen der mensen.

Jaren geleden werd het beeld betrokken in de moderne geschiedenis. Door het bedrog van een Duitse archeologische expeditie werd het uit Egypte gesmokkeld.

Een verwijdering in de Duits-Egyptische betrekkingen ontstond. Van die dag af werd het geen Duitsen archeoloog meer toegestaan de Egyptische schat ten te onderzoeken. Toen Duitsers Nefertiti's afbeelding het Museum van Beeldhouwkunst te Amarne in Egypte heeft den weggeroofd, stelden zij het beeld ten toon in het Staatsmuseum te Berlijn. De mare doet de ronde, dat ook Hitlers oog Nefertete aanschouwden en dat hij zozeer door haar schoonheid werd gegrepen, dat men de Hoe verliefdheid ging bezigen. Het zij, toen de oorlog uitbrak werd het kostbare stuk verborgen in een zoutmijn. Lang nadat de geallieerden waren binnengetrokken, werd het beeld nog als verloren beschouwd. De Amerikanen vonden het echter met honderd andere kunstschatten terug, alle afkomstig uit het oude Egypte. Thans zijn al deze stukken onder de hoede van de Amerikaanse commissie voor Kunst gesteld totdat besloten is wat ermee zal gebeuren, wanneer Egypte zijn aanspraken laat horen.

In het nieuwe Museum te Wiesbaden staat Nefertiti thans opnieuw boven de grond. Een modern leger defileert letterlijk langs haar heen en brengt haar eer. Soldaten uit de Verenigde Staten en uit andere landen verdringen zich voor haar beeld. Zwaar bewaakt door Duitse en Amerikaanse suppoosten staat zij op haar hooge en staart met sfinxachtige ogen de oneindigheid in.

Zal Nefertiti tenslotte terugkeren onder de schatten van Toetanchamen in Caïro?

(„Het Binnenhof").